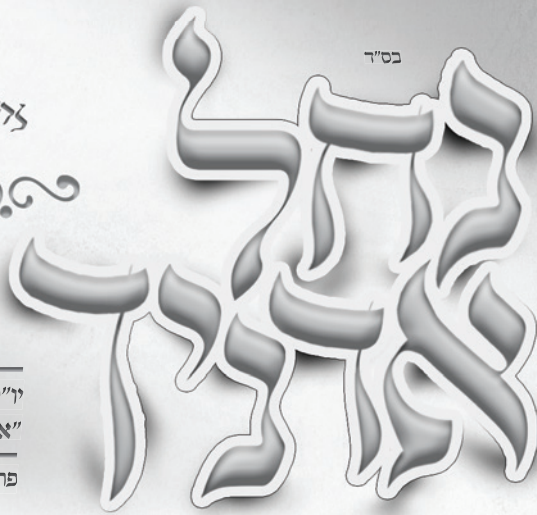

להגלות נעים תורה וחסידיה
מנדר היוצא מעזר

יו"ל ע"י התאחדות האברכים
"אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא
פר' תרומה תשפ"ג + גליון קצ"ב

נהל קדומים

דברות קודש ממעיין נבע, כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

עשיית הפיץ מההתעוררות

במדרש (תנא דבי אליהו י"א): בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, מיד אמר הקב"ה "ויקחו לי תרומה". לכאורה דיוק תיבת "מיד" צריך ביאור. אך ראיתי בספר נר ישראל בשם הרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן ז"ע על הפסוק: "ויתיצבו בתחתית ההר" (שמות י"ט, י"א), מלמד שכפה עליהם ההר כגיגית (שבת פח ע"א). והקשו בתוס', הרי כבר אמרו מרצונם נעשה ונשמע אם כן מה היה צורך בכפיית ההר. ותרצו שאמרו כן מחמת הקולות והברקים, שנאמר "ויהי קלת וברקים" (שמות י"ט, ט"ז). מובן הדבר בפשיטות, כי רואים אנחנו בשעה שהצבור מתעורר בשביל תקנת איזה ענין, ביחוד ענין מפורסם, מדרך ההמון להתפלל וכולם מקבלים עליהם לעזור בענין ההוא, הן בכוח והן בממון, ואין כסף נחשב לנדב בפיו. ובשעת ההתעוררות רובם ככולם באמת מתכוונים לעשות כנדבת פיהם, אבל עם הזמן עד שהדבר יוצא לפועל ובמשך הימים נשכח החוב ומעט מעט מתקרר הענין לגמרי, "בת דינא בטל דינא" (סנהדרין צא ע"א), ואפילו המקיימים דבריהם אין החשק והחמימות כבשעת הקבלה, אלא כאילו בכפייה ובאונס. לכן כתיב "מיד", להורות על ענין ה"ל שתיקן, ומיד שבאו להתעוררות באמרם "נעשה ונשמע" נצטוו על נדבת המשכן, כדי שלא יתמהמהו יתר על המדה.

(רביה"ק ר' מאיר מפרמישלאן ז"ע)

שיעבוד התאוות ל"ש"

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (שמות כ"ג, א). פירש רש"י [ויקחו לי] ל' לשמי, פירוש דברים שאדם עושה להנאת גופו היצר, וקאי תיבת ל"י על האדם, [לי תרומה] יקחנם ויפרישם רק לשמו הגדול.

ואז מאת כל איש אשר ידבנו לבו התאוות הגשמיות של כל איש, תקחו א"ת פירוש עם, היינו, מחמת תרומתי שיתרום את עצמו מהגשמיות, ורק שיהיו כולן 'בלתי לד' לבדו' (שמות כ"ג, יט), על ידי זה יוכל ליקח גם התאוות הגשמיות של פשוטי העם ולהעלותן למעלה.

(רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

רצונו ית' שהוא נכסף לשכון ביננו

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כ"ה, ח). השי"ת גילה כאן סודו ורצונו, שהוא נכסף לשכון ביננו. ובודאי על כולנו להשתדל לעשות נחת רוח להבוב"ה ולמלאות רצון זה. כי מצוה זו היא מצוה נצחית, וכמ"ש בספרים "בתוכנו" לא נאמר רק "בתוכם", בתוך כל אחד ואחד. שכאשר האדם מקדש לבבו אז הוא מכין בקרבו משכן להשי"ת. רק צריך להקדים לזה "ובערת הרע מקרבך" (דברים י"ז, f), לטהר לבבנו מכל ומהאז כדי שיוכל השי"ת לשכון בקרבנו. וכתוב (תהלים

מ"ד, f) "שאו שערים ראשיכם וגו' ויבא מלך הכבוד", שצריך האדם לפתוח שערי לבבו, כדי שיוכל להכנס ולשכון שם מלך הכבוד ב"ה. והעולם אומרים בדרך צחות "היכן הוא הרבנונו של עולם, היכן שנותנים לו להכנס". והנה כתיב (שם ק"ח, ט"ז) "פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה י-ה", שכמו שהקב"ה קורא לנו לפתוח שערי לבבנו כדי לשכון שם כביכול, כן הוא קורא לנו להכנס אל תוך שערי הקדושה שהוא פותח, ולהודות לו. ואע"פ ש"זה השער לד' צדיקים יבואו בו", שרק צדיקים ראוים להכנס אל השערים ההם. הנה כתיב (ישעי' ס, כ"א) ועמך כלם צדיקים, דכיון שכל ישראל עתידים ומוכנים לחזור בתשובה ולהטהר, לכן הם קרויים כבר עתה צדיקים. ונוכל להכנס אל שערי הקדושה ולהודות לו.

(כ"ק רבינו הנחל יצחק ז"ע)

מהנהגה

גח"ל אש בקצירת האומר

לעשות מעוה"ז רוגמה לעוה"ב

וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בה. רמז הכתוב בזה, שהאדם צריך לעשות מהעולם הזה דוגמה לעולם הבא. וזהו "וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בה", שכל שאתה רואה בהר שהי' אז בחינת שמים שירדו עליו, ככל הבחינות הרוחניות שאתה רואה שם, כך תעשה בכל פעולתך בעוה"ז.

(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

שלמות בבין אדם למקום ובין אדם לחבירו

והיו הכרוכים פורשי נפיים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפות ופניהם איש אל אחיו אל הכפות יהיו פני הכרוכים (שמות כ"ה, ג). הנה יש לפרש המקרא, עפ"י מה שידוע שנצרך מן האדם ב' עבודות, האחד עבודתו שבינו לקונו לעבוד את ה"א בכל לבבו ובכל נפשו. והשנית הוא בין האדם לחבירו להיות מיצר בצרתו ושחם בשמחתו של זולתו ולהיות עיניו ולבו על זולתו. וחציו של הלחות עוסק בעניינים שבין אדם למקום וחציו בעניינים שבין האדם לחבירו. ודא בלא דא א"א. שאין אהבת ישראל אהבה אמיתית אם אין יצוק בתוכה שלמות בבין אדם למקום. ואין העבודה שבין האדם למקום בשלמות אם אין בה גם בין אדם לחבירו שיהא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם.

זהו יש לרמז במאה"ב, והיו הכרוכים פורשי כנפיים למעלה וכו', ירמוז על עבודת האדם את קונו בלבית אש קודש, שהשלמות בעבודה זו והנרצה בה הוא כשיש בה גם "ופניהם איש אל אחיו" שיהא בו גם בחינה זו של בין אדם לחבירו וזה בלא זה אין בה השלמות הנרצה.

(כ"ק מרן רבינו הנזר דוד ז"ע)

חזקי הנהגה

פלאות התורה מאוצרותיו של הגה"ח ר' זרח רונטל שליט"א

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"

אהבת ה' שקלקלה את השורה בהשראת שכנינו

התעוררות המשכן בכל שנה

במאור ושמש בפ' פקודי מובא שכל שנה ושנה בזמן שעוסקים בפרשיות אלו בלמוד התורה של מלאכת המשכן צריך להיות בהתעוררות גדולה וביתר תשובה ואהבה ויראה משנה שעברה, שכיון שאמר הקב"ה למרע"ה "ובנותר תעשה משכן לעדות" - שישאר עד סוף כל הדורות הבחינה של עשיית המשכן, שכאשר יעסקו בני"י בפרשיות המשכן יהיה להם כח להמשיך ולעורר את אותם הקדושות הנוראות שנתעוררו אז במעשי המשכן בפועל. ומשה רבינו כאשר כתב התורה הניח קדושה גדולה בתורותינו הקדושה כדי שנוכל לעורר לבבינו בעת עסקינו בפרשיות אלו שיאיר לנו לליבנו אותו גודל האהבה ויראה של בני"י שהביאו את נדבתם למשכן.

ואיתא באור תורה מהמגיד הגדול ממעזריטש ז"ע (סימן ק"א) שכיון שכל פרט ופרט במשכן היה צריך להיות מכוון כנגד פרט אחר בעולם. ולמשל כאשר עשה בצלאל את היריעות שהיו צריכים להיות כנגד הרקיעים שעל זה אמרו חז"ל "יודע היה בצלאל לצרף האותיות שנבראו בהם שמים וארץ", שהיה מכוון את אותם אותיות שבהם היו בריאת השמים, אבל כדי שיוכל לעשות את המשכן באופן כזה היה צריך גם להיות שאותם הדברים שבהם יצרו את המשכן, יתנו על ידי בני ישראל בתרומתם עבור המשכן כשהם נמצאים בדגה שנקראת "כל איש", שפירושה שגם הגוף וכל בשר האברים הגשמיים היו צריכים להיות מזוככים ביותר עד שגם הם עצמם הרגישו אלוקות. שהכל היה אצלם בבחינת איש, שהשי"ת שורה בקרבם. ולכן היה אצלם הלב כל כך זך וברור לאבינו שבשמים ובער ממש באש ולהבה אדירה של תשוקה לבנות בית לה'.

וכל בחינות אלו נמשכים בזמן הלימוד של פרשיות אלו שמשמש מושכים עלינו השראת השכינה ומעוררים כל היחודים שנעשו אז וכל הבחינות שהיו אז לבני"י.

אין מוקדם ומאוחר בתורה

והשתא בס"ד נעסוק בענין מאותם עניני המשכן דהנה כותב במדרש תנחומא שבעצם מקומה האמיתי של פר' תרומה לפי סדר המאורעות הוא לאחר פרשת כי תשא. כי על כל מעשה המשכן לא נצטוו רק לאחר מעשה חטא העגל שבפרשת כי תשא שהיה ימים רבים קודם. אלא שאין מוקדם ומאוחר בתורה. ובמדרש שם לומד זאת מהפסוק במשלי "נעו מעגלותיה בל תדע", מטולטלות הן שביליה של תורה ופרשותיה. והטעם לזה שאין מוקדם ומאוחר בתורה, מובא במדרש שוחר טוב (תהילים מזמור ג) וכן בתנחומא פ' עקב פסיקא ב' א"ר אלעזר אלמלא נתנו פרשיותיה של תורה על הסדר כל מי שהוא קורא בהן מיד היה יכול לבראות עולם לרפאות את החולים ולהחיות מתים ולעשות מופתים. מחמת שיש בתורה הקדושה לפי הסדר כוחות נוראים ונפלאים ונשגבים ועצומים לפעול ולשנות את הבריאה. לפיכך נתעלם סידורה של תורה.

המשך בעמוד ב' <<<

ויקחו לי תרומה

שעתה ראוי העת לקנות אותם בבחי' קיחה, עכ"ד אמרו"ר זצוק"ל.

להנ"ל ד'תרומה" הוא "תרי מה", מובן היטב, דע"י ביטול כפול ומכופל בלי שום הרגשת רשות, יכולים ישראל להיות ניקחים להשי"ת בקנין קידושין.

ועוד, דכיון שהשי"ת קידש אותנו ע"י התורה והמצוות שנתן לנו, ולפרוש הימנו אינו יכול שהתורה היא כבתו היחידה, לזאת עלינו להיות בבחינת קטנות ושפלות כדי שיוכל הוא יתברך לדור עמנו. ולכן בשעה שזכו ישראל למדת ההתבטלות, אמר השי"ת ויקחו לי תרומה, שאתה יכלו להיות מקושרים להשי"ת ע"י התורה. כיון שזכו למדת הענוה וההתבטלות.

וכשחתן וכלה מקיימים ביתם באופן כזה, שכינה שריו' ביניהם, וזכות משה רבינו ע"ה, וזכות אברה"ק מסייעתן שיזכו להיות ביתם מקדש לד'.

והשבוע היא צ"צ של הרה"ק בעל אמרי יהודה מבערוצאן ז"ע. וסיפר אביו בשם חותנו הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן ז"ע שאמר לו שפ"א בחג השבועות בא על כוונת רבו הרה"ק רבי מרדכי מקרעמניץ ז"ע, שפ"א נסעו בעגלה בימי החורף ובאו אל מדרון משופע מאוד, וביקש לדלג מן העגלה קודם שיתהפך, והחזיק בו רבו ואמר לו שב שב לא יהי' כלום. וכך הוה, שעברו המדרון בשלום. ואח"כ באו למקום שלא הי' מדרון כלל, ולא חששו לכלום, ואז נתהפך העגלה ונפלו על השלג. והתחיל הרה"ק מקרעמניץ לשחק, ואמר להרה"ק מפרמישלאן, ראית. ולא הבין את כוונתו. עד שעתה השיג את כונת רבו, דנסיעת העגלה הוא משל לעבודת השי"ת, שכשהאדם נוסע על מי מנוחות, ואינו חושש כלל מן היצר, אז עלול היצר להפילו מן העגלה. אבל כשיודע שהוא במקום מדרון וחושש מייצרו, אז בודאי לא יוכל יצרו להתגבר עליו.

כי בעיני גשמיות בודאי יש להיות סמוך ובטוח בהשי"ת, ואז דיקא לא יפול מן העגלה, אבל בעיני רוחניות, אז האדם נהר מן היצר אז סמוך לבו בטוח בד' שלא יתנונו ליפול.

בדברי שמואל כתב לרמז בפסוק ויקחו לי תרומה, עפ"י מעשה שהי' אחר הסתלקות הרה"ק המגיד מטשערנוביל ז"ע שבניו הקדושים התחלקו בירושה הרוחנית ממדרגות אביהם הק', ואמר הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקא ז"ע שלל אחיו נטלו חלקם, ורצה לקחת לעצמו מדת הגארנישט"ט, וראה שגם בזה קדמו ולקחו לפניו, ואמר שלכן לקח לעצמו "שתי פעמים גארנישט"ט". וכתב הדברי שמואל שזהו שכתב בזה"ק **תרומה נוט' תרי מ'ה**. וכתב באמרות טהורות מכ"ק אדמו"ר מראחמיסטריווקא שליט"א מארה"ב שאצלם מקובל שאמר בלשון זה **"בין איך טאקע גבליבן מיט גארנישט"**. אמנם היסוד אחד הוא, והוא ע"ד שכתב בישראל ישראל על מאז"ל "וימא קמא לא אמר להו ולא מידי", שבים הראשון שבאו למדבר סיני "לא אמר להו" דהיינו מידת 'לא' שהוא התבטלות ושפלות רוח. ולא "מידי", שלא יעשו מזה גופא שום עסק. כי הענוה צריכה להיות באופן שלא ידע מזה שהוא עניו, כידוע.

ובזה יבואר בס"ד מאז"ל בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, מיד פתח השי"ת ואמר ויקחו לי תרומה. דהנה **אמרו"ר ז"ע** דיבר בקדשו, עפ"ד הר"ן בנדרים, בקנין קידושין חל באופן שהאשה מבטלת עצמה ונעשית כהפקה, והבעל קונה אותה מן ההפקה. והנה **בתולדות יעקב יוסף** בפרשת ויקהל היא בשם המגיד **רבי מנחם מנדל מבאר** לבאר מש' רז"ל האי עלמא כבי' הילולא דמיא, דכל החתונה שיש בו טרחות הרבה הוא לתכלית הנקודה שהחתן מקדש את הכלה ואומר לה הרי את מקודשת לי. וכל כל תכלית בריאת כל העולם, שיש בו הרבה טרחות, הוא להיות מקושר להשי"ת. והוה ויקחו לי תרומה, שיקחו לעצמן ענין "לי". **זהו תכלית הכל להיות דבוק ומקושר להשי"ת.**

והנה ילפינן קיחה קיחה משדה עפרון. והשי"ת לקח אותנו בבחי' אירוסין, וכמ"ש וארסתין לי לעולם וגו'. והוה בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, והשיגו את תכלית הביטול, שמקבלים לעשות כל אשר ציוה השי"ת בלי שום חשבונות. מיד פתח השי"ת ואמר ויקחו לי תרומה,

אמרים ערבים ממאורי החסידות

ערבי נחל

לא לשבוח מה עיקר ומה טפל

יש לומר בזה על דרך משל החתונה כי כל ענין החתונה וכל ההכנות וצרכי החתונה הוא רק לשמח חתן וכלה, ויש כמה אנשים שתופסים הטפל שבאים רק לאכול ולשתות ומשליכים העיקר וכן כל האי עלמא לבי הלולא דמיא (ענין עירובין י"ד א) והכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו הוא לתכלית המכוון כדי ליחד חתן וכלה, ויש כמה אנשים שרוצים לאכול ולשתות וליךך אחר התענוגים ומשליכים העיקר, אבל החכם עיניו בראשו והוא מסתכל ועושה תמיד רק ליחד חתן וכלה שהוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ומשליך כל תענוגי עולם הזה אחר גוה. והוה יש לומר שמרומז בפסוק ויקחו לי לשמי תרומה לשון הפרשה והיינו שמפריש עצמו מן הטפל והסניפין רק שמחזיק בעיקר שהוא ליחד תמיד קודשא בריך הוא ושכינתיה. והוה ויקחו לי היינו אותי לשמי היינו אל השכינה שהוא שם של הקדוש ברוך הוא כמו שכתוב (שמות כ, כ"א) בכל מקום אשר אזכיר את שמי ותרגומו די אשרי שכינתי וכו' היינו שעוסקים לקרב אותי אל השכינה הקדושה וליחדם ביחוד גמוה.

(דגל מתנה אפרים)

דרכי ההתרוממות ע"י הצדיק

הוה ביאור הכתוב וידבר ה' אל משה 'לאמר' היינו שידבר אל בני ישראל לאמר לזוהרות הבאים, ויקחו לי תרומה פירוש, שיקחו לעצמן התרוממות בעבודת הבורא ברוך הוא. ופירש רש"י ויקחו לי - לשמי, פירוש לי בגימטריא

ולכאורה צריך להבין מדוע דוקא כאן בפרשיות אלו בחרו לעשות את הבחינה של אין מוקדם ומאוחר בתורה ולהזיז את הפרשיות באופן כזה שלא כפי הסדר יותר משאר הפרשיות.

דעת קונן יש בך

והשתא בס"ד נביא את פירושו הנפלא של הרמ"ע מפאנו בעשרה מאמרות (מאמר חיקוי דין ב, ט) על הגמ' בכתובות ס"ב ע"ב שרבינו הק' התעסק להשיא לבנו אשה עם בתו של רבי חייה, וכשהגיעו לכתיבת הכתובה נפטרה הכלה ר"ל. וכו' ואח"כ השתדך עם בתו של רבי יוסי בן זימרא ואירסה. ופסקו המחותנים ביניהם שלפני הנישואין ילך מקודם ללמוד שתיים עשרה שנים. לפני שנפרד לצאת לדרכו "אחלפה קמיה" - העבירו את ארוסתו לפניו אמר החתן שאינו יכול להמתין י"ב שנים ורק ילך לשש שנים. קודם פעם "אחלפה קמיה", אמר בנו של רבי שרצונו שוב לשאתה תחילה ורק אח"כ ילך ללמוד. והסכימו המחותנים הקדושים לבקשתו. אבל החתן היה מתבייש מאביו רבינו הקדוש, אמר לו אביו, בני דעת קונן יש בך, שהנך מתנהג כמו שנהג הקב"ה, שבתחילה הייתה המחשבה להרחיק את זמן הנישואין מהקידושין, שבתחילה אמר "תביאמו ותטעמו ברה נחלתך", וכפירוש המהרש"א שמתן תורה נחשב לאירוסין ובנין בית המקדש בירושלים הוה הנישואין, והייתה רק לאחר שבני' יכנסו וירשו את ארץ ישראל. וכמובא ברמב"ם (הלכות דעות ה, יא) שרק אחר שיש לו פרנסה ובית דירה נושאין אשה. ולכן בתחילה רצה הקב"ה להמתין עד הנישואין בין בית המקדש רק בירושלים ברה נחלתו. ואח"כ חזר בו הקב"ה וכבר במדבר אמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

אהבת ה' בשברון לבכם אחרי העגל

ולכאורה היכן יש כאן אצל הקב"ה את הבחינה שהיתה אצל החתן בנו של רבינו הק' ש"אחלפה קמיה" והוה שינה את התכנית הראשונה. ומחדש הרמ"ע מפאנו שבתחילה לאחר מעמד הר סיני כשהרגישו עצמם שלמים ונקיים מכל חטא ודוגמת היותה כמלאכים כדאיתא בע"ז (דף ה' ע"א) "אני אמרתי אלוקים אתם ובני עלין כולכם", וברש"י שם שהיו כמלאכים שלא היו יכולים בכלל לעשות דברים שקשורים גם לגשמיות העולם, וכאשר היו עוד באותה דרגה עלאית נשגבת, היה אפשר להשי"ת - החתן לחכות עם החתונה - המשכן ובית המקדש. כדי שקודם יתאים עם מה שכתוב ברמב"ם הנ"ל. וכיון שזה יהיה רק לאחר ה"תביאמו ותטעמו" אזי תהיה החתונה רק לאחר שיכנסו לאר"י וכו'. אבל אח"כ שחטאו בחטא העגל, ולאחריו הרגישו בני' כ"כ רע והתאבלו ויתנצלו בני' את עדיים", וכמו שמובא ברש"י בשייר השירובים עה"פ "על משכבי בלילות" שלא יכלו לישון על שטבם מעוצם צערם ויגונם. זה גופא היה אותה בחינה של "אחלפה קמיה" לפני הקב"ה, שכשראה את הביטול והשברון לב שלהם, מיד אמר הקב"ה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ואני אשכון את דכא", שכביכול אינו יכול להמתין יותר עד שיכנסו לארץ ישראל ורק אז יעשו הנישואין, אלא מיד כבר עכשיו יעשו משכן.

והשתא מיושב נפלא ג"כ מה שהקשינו בתחילה מדוע דוקא כאן הוא המקום שרואים את האין מוקדם ומאוחר בתורה. שפשטות הענין שאמנם התכלית לאחר האירוסין - קבה"ת, להגיע לנישואין - השראת השכינה עמנו, ולכן כתוב קודם פרשיות תרומה תצוה שזה התכלית. אבל להגיע לתכלית היה צריך לזה אמצעי והוה נעשה על ידי חטא העגל, וכמו מה דאיתא במס' ע"ז דף ד' ע"ב שלא היו בכלל ישראל ראוין לאותו מעשה רק להורות תשובה. וכן מונח דוקא כאן הענין של מוקדם ומאוחר בתורה שאותו ביהמ"ק שהיה על פי הסדר הראוי להיות רק אח"כ מאוחה, נשתנה ונעשה המשכן והשראת השכינה מוקדם יותר מגודל אהבת הבורא לישראל שקילקלה את השורה.

(מאור ושמש)

לוא עלי ואני פורע

ויקחו לי תרומה, ר"ל לפי שיש בני אדם המקיימין פסוק שונא מתנות יחיה, וגם ללוות לבם מהסס, שהרי אמרו חז"ל עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות (שבת קיח א), שלא ללוות גם כן, לכך אמרה תורה ויק'חו, דרשאיין ליקח בין מתנה בין בהלוואה, והיינו לי לשמי, שרוצה לדבק בו יתברך שהוא ושמו אחד, אז לוא עלי ואני פורע, והבן.

(תולדות יעקב יוסף - משפטים)

"הדרא דלא אפשר, למפרט בשפוטא"

הרגשות עולים על גדותיהם, העיניים לחות מהתרגשות, ושמחה אדירה מציפה את הלבבות. הרגליים נישאות מעליהם טפח מע"ג קרקע בריקוד יקוד אש, אגלי זיעה מנצנצים על הפנים, והשפתיים רוחשות בלהב "יהא רעוא קודמן דתפתח ליבאי באורייתא", "הוא יפתח ליבנו בתורתו - לעשות רצונו ולעובדו בלבב שלם", "ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך"...

...

"תורת ה' תמימה משיבת נפש" - פרצה השירה בעוז בלבה ורתחת בעת הגבתה הס"ת, "הוא יפתח ליבנו בתורתו" רקדו בעוז ולא רצו להפסיק. לאחמ"כ התקיים לחיים טיש וכ"ק אד"ש נשא דברים קצרים.

בשעות אחה"צ כבר החלו קהל רב לצבוא למרגלות בית כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע, ויעמדו תחת ההר בציפייה דרוכה לרגע הנבחה. והנה ניתן האות וכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א הופיע בהדרו בראש גרם המדרגות וספר התורה וספר בידו - שלח נגהות פז לכל עבר.

בלפיד אש ופיזו וכירכו לכבוד התורה, וקיים כדוד המלך ע"ה "ונקלותי וכו' עמם אכבדה", וינועו אמות הספים. ע"פ רחבת בית מדרשינו התקיימו **ריקודי קודש נלהבים** בעוז ותעצומות עם ספרי התורה, ובלפידים של אור. הקהל התרומם טפח וטפחיים מע"ג קרקע בהתרוממות שלא מעלמא הדין כאשר אחר ניגוני התעוררות והכנה, רקד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א עם ספר התורה בשירת "שישו ושמחו בשמחת תורה" בניגון אחד יחיד ומיוחד, אוחו בספר התורה בחום ובאהבה חבוקה ודבוקה בך, ודמעות שמחה והתרגשות זולגים מעיניו. ולאחמ"כ רקדו מרן האדמו"ר שליט"א בני וחתני רבינו הנזר דוד זי"ע. לאחמ"כ אמרו בהתלהבות מרן האדמו"ר את מזמורי "לדוד מזמור" ו"מזמור לדוד הבו לה' בני אלים", ולקול שירת "שאו שיערים ראשיכם" הוכנס ספר התורה להיכל ביהמ"ד, כאשר דקות ארוכות עוד התקיימו ריקודי עוז מול ארון הקודש והקהל אינו יכול להיפרד מספר התורה.

כמתוך חלום התעוררו הקהל מ"מעמד הר סיני" - כהגדרת רבי, ופנו בדיצה לאולם לסעודת המצוה וסעודת ההילולא. את המעמד הנהה בנועם הרה"ח ר' חיים שפירא שליט"א מקורב לרבוה"ק זי"ע, ולו בפרקי שירה ממיטיבי נגן. "בגלל אבות תושיע בנים ותביא גאולה לבני בניהם", נישאה השירה בעוז כאשר הופיע כ"ק אדמו"ר שליט"א באולם לשמחת וגיל הנאספים. "עזרת אבותינו אתה הוא מעולם" רקדו הקהל לפני הקודש, "מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור ודור" - מבקשים ומתחננים.

ברגשי קודש שמעו הנאספים את משא נואם הכבוד מרבה של בני ברק הגאון החסיד ר' חיים יצחק אייזיק לנדא שליט"א, שהרחיב על זה שרבי נשאר מקושר לחסידיו אף לאחר פטירתו והעלה על נס את מפלעות רבינו זי"ע בעבודת ה' ובביצור גרדי הקדושה בעירנו, ועל שגב מעלת כתיבת ס"ת לעילוי נשמתו.

דמעות התרגשות נצנצו בעיניים כאשר בחרזים מלאי רגש סופר תולדות חייו ופעלו של רבינו זי"ע משולבים בקטעים מקולו בקודש אשר העבירו רעד בלב הנוכחים. ועל שמחת קהלינו בהכנס ספר התורה לעילוי נשמתו.

הס הושלך בהיכל כאשר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **פתח פיו בדברות קודש**, ובקול נשנק ביטא את גודל המתקת הדינים הנעשים ע"י מצות כתיבת ס"ת, ובפרט לעת כזאת שאנו זקוקים מאד לרחמי ה' ולשמירה עליונה. השמחה הרקיעה שחקים והקיפה מקצה אל קצה, וישמחו כל העם בשמחת אמרי נועם, בריקודים של מצוה לכבוד ושמחת התורה.

אחר זאת חולקו מנחות הוקרה מאת הקודש לנדיבים בעם אשר התנדבו בסכומים הגונים. ואחר ברכת המון ושבע ברכות לבן ידינו הרה"ח ר' משה לייב המאירי שליט"א משב"ק רבוה"ק ויבלחט"א, עבר כל הקהל לברכת הקודש, והתפזר במטענים וחוניים מלאים על גדותיהם, ובתפילה ששמחת תורה זו תלינו לעד.

אשרי עין ראתה כל זאת --- אשרי העם שככה לו.

שהחיינו והגיענו לזמן זה. **תנו כבוד לתורה** - נשמעה ההכרזה ברמה. ומיד פצחו בשירה אדירה שישו ושמחו בשמחת תורה. והתהלכה לכבודה של תורה יצאה ברירה ושמחה לקול מצהלות חסידים רוגשים ומרננים, כאשר ניכר על פניהם שמחה עצומה שמחתם הפרטית והאישית עם שמחת כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע ויבלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

שמחה עצומה ונהרה של אורה הופיעה על פני כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כאשר הוא ורקד במשך כל התהלכה מול ספר התורה באימה ויראה, לקול השירה. התרגשות ורעד עבר בגו הנוכחים כאשר למראה ספרי התורה היוצאים מביהמ"ד לקבל את הספר החדש מלווים בלפידים בוועים פצח אד"ש בריקוד קאדאטשק"ע נלהב מול ספר התורה, ויאחו

קשה עד בלתי אפשרי לתאר את רגעי ההוד שזכו להם קהל עדתנו בהאי יומין קדישין שעברו עלינו לטובה. לא ניתן להוריד בדיו יבש על גיליון דומם רגשי קודש שפרצו באשד אדיר מלבבות מלאים על גדותיהם. אך פטור בלא כלום אי אפשר, על כן נטלנו את קסת הסופר לנסות במעט לתאר את רגעי הקודש.

שלושת ימי הרגל התחילו ביום חמישי בסדר מרומם של **חמש שעות רצופות** לרגל סיום ימי השובבי"ם, וכהכנה דרבה לקראת יומא דהילולא קדישא והכנסת ספר תורה, כשבעיצימם זכינו לשמוע **שיעור בהל' שבת** במשנת רבוה"ק מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ובסופם **שיעור אוה"ח** הק' כמדיי שבוע.

שבת מרוממת מעין עולם הבא עברה על קהלינו - שבת שקלים ושבט יא"צ בצל הקודש, ובהשתתפות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ממאנסי. "אור פניך עלינו אדון נשא" - נשמעה התפילה בדמע. לפני קבלת שבת שמענו דברים חוצבים מהגאון ר' משה לניציקי שליט"א ר"י אלכסנדר - לרגל "שבת טהרינו" שהוכרזה ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, במהלכם הסביר בדברים קצרים וברורים את חומר המכשלה בכלים השונים שאין דעת חכמים נוחה הימנו. לאחר התפילה התקיים ע"י אד"ש השיעור הקבוע בנחל יצחק, והוסיף בו גם שיעור בספה"ק נזר דוד מתוך הקונטרס שיצא לאור עולם לכבוד ההכנסת ויומא דהילולא.

בשעה"ט הועלה זכרו הטהור של כ"ק מרן רבינו הנזר דוד זי"ע והליכותיו הטהורים. אחר תפילת שחרית ומוסף והיוצרות הלוהטות התקיים קידושא רבא, בו נשא ראה"כ הרה"ג ר' אברהם קליין שליט"א דברי זיכרון. אחרי של"ס של סיום ימי השובבי"ם שנמשכה זמן רב אחר ר"ת ותפילת מעריב והבדלה, הדליקו האדמו"רים שליט"א נרות לכבוד ההילולא והתקיים סדר לימוד משניות.

שעה לאחר מכן החלו כבר ההמונים לצבוא על דלתות חדר הקודש למעמד **כתיבת האותיות**, בו זכו אנ"ש שהתנדבו בתרומה הקודש לכתוב אות בספר התורה. בין הבאים בני וחתני רבינו זי"ע ואדמו"ר רובנים. אחר שעה ומחצה של כתיבת אותיות, עלו הקהל להיכל הטישין שם התקיים **מעמד סיום כתיבת הספר תורה**. ניגוני התעוררות הושרו ברגש ע"י הקהל הממתין בציפייה להשלים התורה - "אהבה רבה אהבתנו" נישאה השירה, "קדשנו במצוותיך" נשאלה הבקשה. ניתן היה לחתוך את האויר בסכין בעת שהקסת טבלה בדיו, וכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כתב בדחילו את הסיום - **לעיני כל ישראל**.

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגיליון

<p>ידידנו הנכבד הר"ר לייבוש פרענקל הי"ו לע"נ הבה"ח אהרן מרדכי ז"ל בן ר' משה דוד הכהן נלב"ו אדר ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' יואל נאה שליט"א לרגל אירוס הבת למול טוב ובשעט"מ ויה"ר שיהא הבנין עדי עד ויראה מזיווג זה ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' ישראל חיים שטיינפלד שליט"א לרגל אירוס הנכדה בת לחתנו הר"ר יואל נאה הי"ו למול טוב ובשעט"מ ויה"ר שיהא הבנין עדי עד ויראה מזיווג זה ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' יעקב ריביל שליט"א וחתנו הרה"ח ר' חיים שווארץ שליט"א לרגל נישוא הנכד - הבן למול טוב ובשעט"מ ויה"ר שיהא הבנין עדי עד ויראה מזיווג זה ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר</p>
---	--	---	---

הגיליון נדפס בחסות **דפוס שווה** לברכה והצלחה בכל העינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999